

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

CET OUVRAGE A BÉNÉFICIÉ DU SOUTIEN DES
PROGRAMMES D'AIDE À LA PUBLICATION DE
L'INSTITUT FRANÇAIS.

ACEASTĂ CARTE A APĂRUT CU SPRIJINUL
PROGRAMELOR DE PUBLICARE
ALE INSTITUTULUI FRANCEZ.

Joël Dicker

Adevărul despre
cazul Harry Quebert

Traducere din franceză de Ana Antonescu

Ziua dispariției

(sâmbătă, 30 august 1975)

- Poliția, ce urgență aveți?
  - Alo? Numele meu este Deborah Cooper, locuiesc în Side Creek Lane. Cred că tocmai am văzut un bărbat urmărind o fată în pădure.
  - Ce s-a întâmplat exact?
  - Nu știu! Eram la fereastră, priveam înspre pădure și am văzut acolo o fată care alerga printre copaci... În spatele ei era un bărbat... Cred că încerca să scape de el.
  - Unde sunt acum?
  - Nu... nu-i mai văd. Sunt în pădure.
  - Trimit imediat un echipaj, doamnă.
- Astfel și-a făcut apariția faptul divers care a zguduit orașul Aurora din New Hampshire. În ziua aceea, Nola Kellergan, de cincisprezece ani, o fată din zonă, a dispărut. Nu i s-a mai dat niciodată de urmă.

Prolog
Octombrie 2008

(33 de ani după dispariție)

Toată lumea vorbea despre carte. Nu puteam să hoinăresc în tihnă pe străzile din New York, nici măcar să fac jogging pe aleile din Central Park fără ca trecătorii să nu mă recunoască și să exclame: „Hei, uite-l pe Goldman! Scriitorul!“ Mi se întâmpla chiar ca unii să se apuce să alerge cu mine ca să mă urmărească și să-mi pună întrebările care-i frământau: „E adevărat ce scrieți în cartea dumneavoastră? Harry Quebert chiar a făcut asta?“ În cafeneaua din West Village, unde obișnuiam să mă duc, unii clienți nu mai aveau nicio jenă să se așeze la masa mea și să-mi vorbească: „Vă citesc cartea, domnule Goldman, și nu pot să o las din mână! Prima era și ea bună, dar aceasta e mult peste! Chiar v-au vărsat un milion de dolari ca să o scrieți? Ce vârstă aveți? De-abia treizeci? Treizeci! Și ați strâns deja atâta bănet?“ Până și portarul de la clădirea unde locuiam, pe care-l vedeam cum înainta cu lectura între momentele când deschidea și închidea ușa, sfârșise prin a mă opri îndelung la lift, după ce terminase cartea, ca să-mi destăinuie ce-avea pe suflet: „Uite ce i s-a întâmplat Nolei Kellergan! Ce grozăvie! Dar cum de se poate întâmpla așa ceva? Ei, domnule Goldman, cum e posibil?“

Cartea mea stârnise interesul întregului New York; apăruse de numai două săptămâni și deja promitea să fie cel mai bine vândut volum al anului de pe continentul american. Toată lumea voia să știe ce se petrecuse la Aurora în 1975. Se vorbea peste tot: la televizor, la radio, în ziare. De-abia împlinisem treizeci de ani și devenisem, cu această carte, a doua din cariera mea, scriitorul cel mai în vogă al momentului.

Joël Dicker

Cazul care agitase America și din care mă inspirasem în povestea mea izbucniise cu câteva luni în urmă, la începutul verii, când fuseseră descoperite rămășițele unei fete dispărute de treizeci și trei de ani. Așa au debutat evenimentele din New Hampshire care vor fi relatate aici și fără de care orașelul Aurora ar fi rămas necunoscut pentru restul Americii.

Prima parte Boala scriitorilor

(cu 8 luni înainte de apariția cărții)

31. În străfundurile memoriei

„Marcus, primul capitol este esențial. Dacă cititorilor nu le place, nu vor mai citi restul cărții. Cum te gândești să-ți începi povestea?”

— Nu știu, Harry. Crezi că voi izbuti într-o zi?

— Să ce?

— Să scriu o carte.

— Sunt sigur.”

La începutul anului 2008, la aproape un an și jumătate după ce devenisem, grație primului meu roman, favoritul lumii literare americane, m-am confruntat cu o teribilă criză a paginii albe, sindrom care, se pare, nu este rar în cazul scriitorilor ce au cunoscut un succes imediat și răsunător. Boala nu a survenit dintr-odată: m-a cuprins lent. Ca și cum creierul meu, afectat, înțepenise încetul cu încetul. Când au apărut primele simptome, nu voisem să le acord atenție: îmi zisesem că inspirația îmi va reveni a doua zi sau peste două zile, sau peste trei. Zilele, săptămânile și lunile trecuseră însă fără ca inspirația să-mi revină vreodată.

Coborârea mea în infern se petrecuse în trei faze. Prima, necesară oricărei căderi vertiginose adevărate, fusese o ascensiune fulgerătoare: primul meu roman se vânduse în două milioane de exemplare, propulsându-mă, la vârsta de douăzeci și opt de ani, la rangul de scriitor de succes. Se întâmpla în toamna anului 2006 și, în câteva săptămâni, numele meu devenise celebru: apăream peste tot, la televizor, în ziare, pe copertele revistelor. Panouri uriașe cu chipul meu erau afișate în stațiile de metrou. Criticii cei mai duri de la marile cotidiene de pe Coasta de Est își uniseră glasurile într-o apreciere unanimă: tânărul Marcus Goldman avea să devină un foarte mare scriitor.

Publicasem o carte, una singură, și mă și vedeam de-acum în pragul unei noi vieți: aceea destinată tinerelor vedete multimilionare. Am plecat de la ai mei, din Montclair, New Jersey, ca să mă mut într-un apartament luxos din Village, mi-am dat Fordul la mâna a treia pentru un Range

Rover negru strălucitor, nou, cu geamuri opace, am început să frecventez restaurante la modă, mi-am angajat un agent literar care se ocupa de felul în care îmi petreceam timpul și venea să se uite la baseball pe ecranul uriaș al televizorului din noua mea casă. Am închiriat, la doi pași de Central Park, un birou în care o secretară un pic îndrăgostită și numită Denise îmi tria corespondența, îmi pregătea cafeaua și îmi clasa documentele importante.

În primele șase luni după apariția cărții, mă mulțumisem să profit de tihna noii mele vieți. Dimineața, treceam pe la birou ca să parcurg eventualele articole care se refereau la mine și să citesc zecile de scrisori ale admiratorilor pe care le primeam zilnic și pe care Denise le aranja apoi în dosare groase. Apoi, mulțumit de mine însumi și socotind că lucrasem destul, mă duceam să hoinăresc pe străzile din Manhattan, unde trecătorii șușoteau când mă vedeau. Îmi consacram restul timpului ca să profit de noile drepturi pe care mi le oferea celebritatea: dreptul de a-mi cumpăra tot ce aveam chef, dreptul de a avea acces la locurile VIP de la Madison Square Garden ca să urmăresc meciurile celor de la Rangers, dreptul de a păși pe covorul roșu împreună cu starurile din lumea muzicii, ale căror discuri le cumpărasem integral pe când eram tânăr, dreptul de a ieși cu Lydia Gloor, actrița care interpreta rolul principal în serialul TV la modă și pe care toți voiau s-o cucerească. Eram un scriitor celebru; aveam impresia că mă îndeletniceam cu cea mai frumoasă meserie din lume. Și, desigur, eram convins că succesul meu avea să dureze mereu și nu luam în seamă primele avertismente ale agentului meu și ale editorului meu care mă îndemneau să mă reapuc de lucru și să încep să scriu cel de-al doilea roman.

În următoarele șase luni mi-am dat seama că lucrurile stăteau să se schimbe: scrisorile admiratorilor deveniseră din ce în ce mai rare și pe stradă eram abordat mai puțin. În curând, acei trecători care încă mă mai recunoșteau au început să mă întrebe: „Domnule Goldman, care va fi subiectul viitoarei dumneavoastră cărți? Și când va apărea ea?” Am priceput că trebuia să o iau de la capăt și așa și făcusem:

îmi notasem idei pe foi volante și schișasem sinopsisuri pe computer. Dar n-a ieșit nimic bun. Mă gândisem atunci la alte idei și schișasem alte sinopsisuri. Dar tot fără succes. În cele din urmă, îmi cumpărasem un computer nou, în speranța că-mi va fi vândut cu idei bune și sinopsisuri excelente. Degeaba însă. Ca urmare, încercasem să schimb metoda: o rechiziționasem pe Denise până noaptea târziu ca să noteze după dictare ceea ce credeam eu că sunt fraze mărețe, cuvinte geniale și începuturi de roman excepționale. Dar a doua zi, cuvintele mi se păreau fade, frazele împiedicate și începuturile, un fiasco. Intram în a doua fază a bolii mele.

În toamna lui 2007 se făcea un an de când apăruse prima mea carte și nu scrisesem încă nici măcar un rând din următoarea. Când nu au mai fost scrisori de clasat, când nu am mai fost recunoscut în locurile publice și când în marile librării de pe Broadway așezele cu efigia mea au dispărut, am înțeles că gloria era efemeră. Era o gorgonă înfometată și cei care nu o hrăneau erau de îndată înlocuiți: oamenii politici ai momentului, starleta ultimului reality-show, grupul rock care tocmai își câștigase celebritatea atrăseseră asupra lor și atenția care mi se cuvenea. Și totuși, nu se scurseseră decât douăsprezece luni cu totul de când îmi apăruse cartea: o perioadă de timp ridicol de scurtă după mine, dar care, la scară umană, corespundea unei eternități. De-a lungul aceluiași an, numai în America, se născuseră un milion de copii, iar un milion de persoane muriseră, cel puțin zece mii fuseseră împușcați, o jumătate de milion se apucaseră de droguri, un milion deveniseră milionari, șaptesprezece milioane își schimbaseră telefonul mobil, cincizeci de mii decedaseră în urma unui accident de mașină și, în aceleași circumstanțe, două milioane fuseseră răniți mai mult sau mai puțin grav. Cât despre mine, nu scrisesem decât o singură carte.

Schmid & Hanson, puternica editură newyorkeză care îmi oferise o sumă frumoasă să-mi public primul roman și care-și pusese atâtea speranțe în mine, îl hărțuia pe agentul meu, Douglas Claren, care, la rândul lui, mă hărțuia pe mine.

Îmi spunea că timpul ne presa, că trebuia neapărat să predau un nou manuscris, iar eu mă străduiam să-l liniștesc, ca să mă liniștesc de fapt pe mine însumi, zicându-i că al doilea roman al meu înainta rapid și că nu avea de ce să se îngrijoreze. Însă în ciuda orelor petrecute închis în biroul meu, paginile rămăneau albe: inspirația dispăruse fără să mă anunțe și nu mai dădeam de ea. Iar seara, când stăteam în pat, fără să fiu în stare să adorm, mă gândeam că în curând, și înainte de a împlini treizeci de ani, marele Marcus Goldman nu avea să mai existe. Ideile astea mă înspăimântau într-atât, încât am hotărât să plec în vacanță ca să-mi schimb gândurile: mi-am oferit o lună într-un hotel luxos din Miami, cum s-ar zice ca să-mi reincarc bateriile, absolut convins că relaxarea la umbra palmierilor îmi va permite să-mi regăsesc întru totul geniul creator. Dar Florida nu era, desigur, decât o teribilă tentație de a fugi, o situație penibilă pe care, cu două mii de ani înaintea mea, filosoful Seneca o experimentase deja: oriunde ați fugi, problemele voastre își fac loc în bagaje și vă urmează pretutindeni. Era ca și cum, de-abia ajuns la Miami, un amabil bagajist cubanez ar fi alergat după mine la ieșirea din aeroport și mi-ar fi zis:

— Sunteți domnul Goldman?

— Da.

— Atunci asta e a dumneavoastră.

Mi-ar fi întins un plic conținând un teanc de foi.

— Sunt paginile mele albe?

— Da, domnule Goldman. Nu trebuia să le luați totuși cu dumneavoastră când ați părăsit New Yorkul?

Astfel am petrecut o lună în Florida, singur, închis într-un apartament cu demonii mei, mizerabil și mofluz. Pe laptopul meu, deschis zi și noapte, documentul pe care-l numisem *roman nou.doc* rămânea cu disperare virgin. Într-o seară, când i-am oferit o margarita pianistului de la barul hotelului, am înțeles că luasem o boală foarte răspândită în mediul artistic. Așezat la bar, acesta mi-a povestit cum nu compusese toată viața decât un singur cântec, dar care fusese un hit răsunător. Se bucurase de un asemenea succes, încât

nu mai putuse niciodată să compună altceva, așa că în prezent, ruinat și nefericit, supraviețuia interpretând stângaci la pian șlagărele altora pentru clienții hotelului. „În vremea aia, am făcut turnee grozave în cele mai mari săli din țară, mi-a zis el, agățându-se de gulerul cămășii mele. Zece mii de oameni care îmi strigau numele, tipe care leșinau și altele care îmi aruncau chiloții lor mititei. Era ceva.” Și după ce și-a lins ca un cățeluș sarea de pe marginea paharului, a adăugat: „Pe cuvânt că așa a fost”. Cel mai rău era tocmai faptul că știam că era adevărat.

A treia fază a nenorocirilor mele a început de îndată ce m-am întors la New York. În avionul care mă aducea de la Miami, am citit un articol despre un tânăr autor care tocmai scosese un roman adulat de critică, iar la sosirea mea în aeroportul LaGuardia, i-am văzut chipul în afișele mari expuse în locul de unde se recuperează bagajele. Viața își bătea joc de mine: nu numai că eram dat uitării, dar, și mai rău încă, eram gata să fiu înlocuit. Douglas, care a venit să mă ia de la aeroport, era tulburat: cei de la Schmid & Hanson, la capătul răbdării, voiau dovada că înainte cu scrisul și că voi fi în curând capabil să le aduc un nou manuscris terminat.

— E de rău, mi-a zis el în mașină, conducându-mă spre Manhattan. Spune-mi că Florida te-a revigorat și că ai înaintat deja bine cu cartea! E tipul ăsta despre care vorbește toată lumea... Cartea lui o să fie un mare succes de Crăciun. Și tu, Marcus? Ce ai pentru Crăciun?

— O să mă apuc de lucru! am strigat panicat. O să reușesc! Vom face o mare campanie de publicitate și o să meargă! Oamenilor le-a plăcut prima carte, o să le placă și următoarea!

— Marc, nu pricepi: am fi putut face asta și acum câteva luni. Ținea de strategie: am fi profitat de succesul tău, am fi alimentat publicul, dându-i ce-și dorea. Publicul îl voia pe Marcus Goldman, dar cum Marcus Goldman a plecat să-și vadă de viață liniștit în Florida, cititorii s-au dus să cumpere cartea altcuiva. Tu ai studiat un pic de economie, Marc? Cărțile au devenit un produs interschimbabil: oamenii vor un volum care le place, care îi destinde, care îi distrează. Și dacă

nu ești tu cel care le oferă toate astea, atunci va fi vecinul tău, iar tu vei fi bun de aruncat la gunoi.

Îngrozit de profețiile lui Douglas, m-am apucat de lucru ca niciodată: începeam să scriu la șase dimineața și nu mă opream deloc înainte de nouă sau zece seara. Petreceam zile întregi în biroul meu, scriind fără să mă opresc, mânat de frenezia disperării, schițând cuvinte, potrivit fraze și înmulțind ideile romanului. Dar, spre marele meu regret, nu produceam nimic de valoare. Cât despre Denise, ea își petrecea zilele neliniștindu-se din pricina stării mele. Cum nu mai avea nimic altceva de făcut, nimic de scris după dictare, nici corespondență de îndosariat, nici cafea de pregătit, mergea de la un capăt la altul al culoarului. Și când nu mai rezista, bătea la ușa mea.

— Vă implor, Marcus, deschideți! scâncea ea. Ieșiți din birou, duceți-vă să vă plimbați un pic în parc. N-ați mâncat nimic azi!

Îi răspundeam urlând:

— Nu mi-e foame! Nu mi-e foame! Dacă nu scriu cartea, atunci nu mă odihnesc!

Aproape că-i dădeau lacrimile.

— Nu spuneți grozăvii, Marcus. O să mă duc la magazinul de delicatose din colț ca să caut sendvișurile dumneavoastră preferate, cu roast-beef. Dau o fugă! Dau o fugă!

O auzeam cum își ia geanta și aleargă spre ușă, înainte de a-și da drumul pe scări, ca și cum graba ei ar fi putut schimba ceva în privința situației mele. Căci înțelesesem în sfârșit cât de mare era nenorocirea care mă lovise: mi se păruse foarte ușor să scriu un roman fără să pornesc de la ceva anume, dar acum când eram pe culme, acum când trebuia să-mi asum talentul și să repet drumul epuizant către succesul pe care-l reprezintă scrierea unui roman bun, nu mă mai simțeam în stare. Eram răpus de boala scriitorilor și nu era nimeni care să mă ajute: cei cu care vorbeam îmi spuneau că e o nimica toată, că era, desigur, ceva cât se poate de banal, iar dacă nu îmi scriam cartea chiar în ziua aceea, aveam s-o fac a doua zi. Vreme de două zile am încercat să mă duc să